

дяволи, отворете ми, да излѣза!“ — казалъ Соломонъ. „Трѣбваше да излѣзешъ, когато другитѣ излизаха, а не сега, когато вече затворихме вратата!“ — казали дяволитѣ.

Натъжилъ се Соломонъ и почналъ да се скита и да обикаля, та дано да намѣри мѣсто, откъдето да избѣга. Но зиждетѣ били много високи. „Какъ можахъ да остана въ ада азъ, който минавахъ за най-мъдъръ! А сега излѣзохъ най-глупавия!“ — тъхкалъ се Соломонъ.

Така като мислѣлъ и разглеждалъ зида, той забелязалъ вжжето, което нѣкога билъ подарилъ на дърваря да си върже дървата. Взелъ вжжето, свилъ го на топка и хвърлилъ единия му край върху зида. То се закачило на върха на зида о единъ желѣзенъ колъ. Соломонъ почналъ да се катери по вжжето и скоро се намѣрилъ върху зида. Спустиналъ вжжето отъ другата страна и заслизалъ по него. Така той се избавилъ отъ ада съ помощта на вжжето, което единствено билъ подарилъ презъ живота си.

ЧУЧУЛИГА

Ясенъ Слънчо отъ небето,
мѣта погледъ надъ полето.
Веселъ хората изглежда,
тихо шепне и нарежда:
„Хей, орачи, хей, копачи,
работете вашѣ ниви
срѣдъ лжчитѣ ми игриви!“
Чучулига се издига
надъ простори и говори:
„Азъ извивамъ гласъ чудесенъ,
и отивамъ съ чиста пѣсенъ
къмъ небето, тамъ, където
моля Бога, колко мога:
за труда ви тукъ усиленъ
да ви прати плодъ обиленъ“.

Н. Илиевъ